

(המשך מעמוד 29)

יהודה פוליקר (מימין) בגיל 18, רוקד עם אביו בחגיגה מישפחתית אבא ואמא איבדו את בני-זוגם בשואה

מה. הוריי עזרו לי. עד גיל 18 שיחקתי כדורגל — הייתי שוער מעולה — עד שיום אחד באימון במיגרש רטוב, טס אליי כמו טיל כדור רטוב, שהוא כבד פי שניים מכדור רגיל. ניסיתי לעצור, ושברתי שתי אצבעות. כמה חודשים לא יכולתי לגעת בגיטארה, ובזוה נגמר סיפור הכדורגל.

אבי רצה בעצם. שאהיה ספר. אמר שאם לא רציתי להיות קצין וכיבוצתי את הכסף שהוא השקיע בי מוטב שאלמד מיקצוע. אחרי שהוא עזב את הצבא היתה לו מספרת-גברים בבית. ראיתי מה הוא עושה, ולמדתי לספר. כשאני רוצה לעשות משהו, אני יכול 'לצלם' מה שעושים, ולעשות אותו. תקופה קצרה הייתי ספר. עד היום אני מספר את כל הקרובים אליי — את הוריי, אחיי, את יעקב ואת עצמי. אני לא סומך על שום ספר, ובכך שאני מספר את עצמי. אני מונע מעצמי עוגמת-נפש בתיספורת בלתי-מוצלחת. אהבתי שירים של יעקב גלעד, כמו כבר לילה. בואי נישאר. שהוא כתב לגידי גוב. היתה לי הרגשה שאם מישהו יכתוב מילים ללהנים שלי, זה יהיה רק הוא. הייתי בטוח שאם הוא בחיים כמו שהוא כותב, ברגש, הוא יקלוט אותי ואת הלהקה.

לא היה ממה לחיות

ה קאסטה ששלח פוליקר מצאה חן בעיני גלעד. למעשה, היא היתה כלי-כך טובה ומיקצועית, עד שהוא לא התייחס אליה ברצינות. חשב שיש כאן איזה בלוף. הוא החליט שזה שווה בדיקה, נסע לקריית-חיים. והארי בעה ערכו לו הופעה פרטית מיוחדת באיזה מועדון. כאשר השמיע את הקא-סטה לאנשי חברת-התקליטים סי-בי-אס, הם אמרו לו: "להחתים מייד!" ארידי-הנגן הראשון נמכר ב-45 אלף עותקים, והשני ("יותר טוב לא לרבר על זה", אומר גלעד) נמכר ב-10 אלפים עותקים. כמה מהשירים הפכו ללהיטי-ענק, (המשך בעמוד 36)

בשיעור אחד, מתמטיקה, היתה המורה נכנסת לכיתה ואומרת: "בוקר טוב, יהודה — החוצה!" ביתר השיעורים הייתי בסדר. כאשר שרו נבית-הספר הבה נגילה וכאלה, זה לא עניין אותי. לאחי היה פטיפון עם תקליטים של קליף ואלביס, וכל הזמן הייתי שומע אותם. רוב הזמן הייתי בחוץ — אופניים, חולות, טרוני-עלי-העצים ביערות, עם כל חבורת הפירחחים של הקריה.

הייתי יושב במסיבות הסלוניות של אחי, שטנץ עניין אותי ומצא-חן בעייני. בגיל 13 רצתי לחפש בנות למסיבות סלוניות. קראו לי הפושע של הכי-תה, האחרים היו או בחולצה כחולה, סרט ארום או לבן בחולצה ומשקפי-א"ש. ואני בחברה סלונית, עם חבר'ה שהתחילו לעשן סיגריות.

אבי החליט שאני צריך להיות קצין ים, ושלח אותי לפנימיה ימית בכפר זמיר, ליד טירה. בשנה השניה הגיע לשם ילד עם גיטארה, ואני נהרסתי. ביקשתי שיקום גם לי. אבל אני לא רצה לשמוע מזה שבנו רוצה להיות מוסיקאי. כשהיה לאחי ברי-מיצווה, החליטו כמה חבר'ה שלו לעשות להקה. אבי קישר בין הרברים — קנה לאחי גיטארה, שהגיעה ישר אליי. למדתי לבר, משמיעה ותירגולים. אף פעם לא הלכתי למורה, לא יודע מה זה תו. לא רוצה ללמוד, זה לא מעניין אותי. אני יכול לעשות הרבים שמוסיקאים, אשר למדו תווים, לא יכולים לעשות. אצלי האוזן עובדת, לא האקדמית. לקראת המופע לימדתי את עצמי מי לנגן גם על בווקי. אני יכול ללמוד לנגן על כל כלי. עכשיו אני רוצה לקנות עוד, ולנגן עליו בסגנון רוקנרול.

בגיל 15 חזרתי הביתה, והתחלתי להקים להקות. הגעתי אל כל מי שניגן בסביבה. לקחנו מועדון ומערכת הגברה בשכירות, הרבקנו מודעות ברחוב והזמנו את חבר'ה לבוא לרקוד, בלי כסף. ניגנו שירים של נערי-החוף, הצלליות ואלביס. בהתחלה קראנו לעצמנו הנמרים. אחר-כך ברקת ובסוף בנזין. ניגנו בדיסקוטקים ובח' תונות. היתה פרנסה, אבל לא מיידוע-

הם לא כלי-כך הבינו מת קורה. כיום אמו נוהגת להגיע לכל הופעה שלו באיזור הצפון. הם כיישפחה מהה, קשורים זה לזה. כאשר פוליקר עבר להתגורר בתל-אביב, היתה להם הרגשה כאילו הוא ברח מן הכלוב. להורים היה קשה וגם לו.

האוזן עובדת, לא האקדמיה

ס יפר יהודה פוליקר: הייתי ילד שובב, אחד שבורח מהכיתה, משחק הרבה כדורגל.

"הקינאה מטריפה את דעתם!"

יש המון קינאה סביבנו. אומר יעקב גלעד. כשאנשים ראו שיש כאן הצלחה, זה מוצץ להם את המוח. אמרנו לא יכלו להשלים עם העובדה שזה לא המופע שלהם, ואמנים — למצוא מרגון כשיש הצלחה במקום קטן כמו ישראל. לכל אחד יש מה להגיד, ואני יודע מה כל אחד אומר כל יום ולמי. מלכלכים, ממציאים בלופים, עיתונאי אחד הפיץ שיהיה דה ואני לא מדברים בנינו, ויהודה שמע שמישהו החליט שנעשה שניים-שלושה מופעים, ונרד.

אם להשתמש בשינוי קל, בקטע מהשיר הקינאה, מתוך המופע, אפשר לומר שהקינאה מדעילה את נישמתם, הקינאה מטריפה את דעתם.

בריאות, כישרון, מוסיקה, והרסה אותי עוד יותר. מאז אנחנו בקשר. אוהבים אותה, נוסעים אליה פעם בשבוע לירי-שלים. עכשיו אנחנו מנסים להעביר אותה לתל-אביב, רוצים שתהיה קרובה אלינו, והשיכנוע מתחיל לשאת פרי. כשהתחלנו לעבוד על התקליט היווני, היא אמרה שזו תהיה הצלחה, שתגיע לשיאה בחודש מרס. כל הכוכבים יתדרו לי אז בכתר על הראש... מרים אמרה שהמוסיקה הזאת תיקח אותנו לחו"ל. אני לא כלי-כך חולם על חו"ל — כפעם ראשונה בחיי יצאתי מהארץ לפני שלושה חודשים, לטיול בן ארבעה ימים ביוון. אבל אני מאמין שעם הכישרון שלי והגיטארה אני יכול להצליח בחו"ל. אני מול גדי, ירח סרטן, ואלה מאוד קשורים למישפחה ולא רק. לא יכול לעזוב, אבל אם משהו יקרה, אשמח.

את הפרמיירה רצינו לעשות ב-19 בנובמבר, אבל מרים התעקשה על ה-18, וכך עשינו. כאשר פגשתי את משה יוסף, הרגשתי מצויין איתו, אבל כדי להיות בטוח, ביקשתי ממרים שתעשה למה עזב באתו ערב היא יצילה לאמרה: אתה יכול לחתום איתו אפילו מבלי לקרוא את החוזה! היא באמת יודעה נהדרת. אפשר להרים אליה טל-פון גם באמצע הלילה, לשאול שאלות ולהתעייף.

גם משה יוסף, אגב, הוא מאמין נל-הב באסטרוולוגיה. את תאריכי הצגות הבכורה שלו הוא נוהג לקבוע "לפי הרגש", כדבריו, אבל מחוק את הרגש במפה אסטרוולוגית.

כאילו ברח מן הכלוב

פ וליקר נולד בחיפה וגדל בקריית-חיים. שם-המישפחה המקורי היה פאליקר — בחר, ביוניתי, איכ שזה זה התגלגל לפוליקר. הוריו, יעקב ושרה, ילידי סלוניקי, הכירו זה את זה באוניברסיטה סאלד, כשעלו לארץ. רץ, בעלה של שרה נהרג בלידי-הגרמנים, נים, והיא נותרה עם שני ילדים קטנים, שלמה ואסתר. יעקב איבד בשואה את אשתו, שהיתה בהריון, ואת כנס בן הש' לוש. שלושה בנים נולדו לשרה ויעקב: מרדכי, משה ויהודה, הנקרא עלי-שם אח של אבא. שלמה נהרג לפני שנתיים בתאונת-דרכים, כאשר חצה את הכי-תה, ומכונת העיפה אותו. ההורים קיבלו זאת קשה, אבל הם אנשים חזקים. אומר פוליקר, עברו הרבה כאב בחיים, וממשיכים לעמוד על הרגליים. האב עבר כספר בחי-להים והאם בעבודות-ניקיון בקופת-חולים. בש' לב מסויים לא רצו בני-המישפחה שהיא תמשיך לעבוד, והיא יצאה לפני סיה מוקדמת. פוליקר אומר שאת הכי-תה שרון המוסיקלי הוא ירש משניהם, אבל בעיקר מאמו. היודעת לשיר ביוניתי את כל השירים שהוא שר כיום, הוא שומר על קאסטות, שאותן הקליט באירועים מישפחתיים, וקולות הוריו נשמעים שם כבירור.

בנייה-מישפחה גאים בו מאוד, בהתחלה, כאשר בנזין זכתה בהצלחה,

דבר ראשון, היא אמרה שלא תפריע לי. עד שפעם אחת עמרתי לצאת לחו"ל, רה, והיא אמרה: עוד פעם חורה? הבנתי שכאן זה מתחיל, וזה היה הסוף בניינו". פוליקר מתקשה להגדיר מה הוא מחפש באשה, הרבה דברים, הוא אומר. דבר ראשון — אהבה, אם הוא יאהב אותה, הוא יאהב את כל תכונותיה, עם הפירסום הגדול, כך נראה, הוא הפך אלילי-נשים. הן משאירות לו פתקים עם מיספר-טלפון בכל מקום אפשרי, ויכולות אליו שליחים, מיכתבים ופרחים.

פוליקר: "אני לא הטיפוס לדברים האלה, אני ביישן, אין צ'אנס שאענה להן, קשה לי עם זה. לעולם לא אצלל לבחורה שאני לא מכיר, אלא רק לאחת שראיתי לה, הכרתה, שנוצר קשר והיא מוצאת-חן בעיני".

מעריצות מתקשרות אליו הביתה, וכאשר הוא לא בבית, הן משאירות הודעה במזכירה האלקטרונית, אין לו שום מושג איך הן משיגות את המיספר שלו, ואם לא יעבור דירה תוך זמן קצר, הוא ממכוון להחליף את מיספר-הטלפון.

כאחת מהופעותיו האחרונות ניגשה אליו אחת, הורתה באצבע על מישויה ואמרה: "זו אחותי, היא מתה עליך, רוצה להכיר אותך". פוליקר יצא מן הבית, ואני נורא עסוק". "שרכנית", הוא אומר עליה, "רוצה שידוך טוב לאחותה!"

זה כתוב בכוכבים

ה מירסום גורר תופעה נוספת. פוליקר: "אנשים מתחילים פית-אום לרצות להיות קרובים אליי, נר-בקים, זה מפחיד. אני רוצה להמשיך להיות אותו יהודה פוליקר כמו לפני כן, בלי הטרדות".

החברים הקרובים שלו הם יעקב גלעד, האסטרוולוגית מרים בנימיני, ציפי כהן, ועובדת באולפן-ההקלטה טרטיטון ויהודית לוי, ציירת, אשר בהשפעתה החל מצייר גם כן. "חברויות ישנות אין לי", אומר פוליקר, "תמיד הייתי בתוך עצמי. היו חברים שאיתם עבדתי, אבל לא היו חברים באמת, יותר קשרי-עבודה".

עם גלעד, שלמעשה גילה אותו והזניק אותו אל הצלחה, הוא חבר טוב, חוץ מהתקופות שאנחנו ברוגז". וזה קורה די הרבה — ויכוחים ומריבות בענייני-עבודה. אנחנו יכולים להתווד כח שבוע על איזה צליל באולפן, לא לרבר שבועיים, ובסוף אני מנצח".

אתה לא יכול לנצח, כי בסוף אני הוא זה שמנגן", מחזיר לו פוליקר. הקשר ההדוק עם בנימיני התחיל לפני השש שנים. יעקב עשה הכרה בנינו, מספר פוליקר, היא הסתכלה בכף-היד שלי, ואמרה לי דברים מדהי-מים על עצמי, דברים ששמרתי בנפיש, ופיתאום — הכל בפרצוף, קיבלתי שוק, כמעט התעלפתי, אחר-כך היא עשתה לי מפה הורוסקופית, דיברה על תכונות נפשיות, קשרים עם הוריים,

אתה רוצה לאבד חבר? בקש ממנו את ה-LAMY שלו.

זה כבר קו אחר.

LAMY UNIC :גוס